

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ЗАБРАНЕНА ЗОНА

Превод от английски: Христина Атанасова, 1983

chitanka.info

— Приятно местенце, нали капитане? — попита Симънс с пресилено безразличие, като погледна през илюминатора. — Истински рай — добави той и се прозина.

— Още не можете да слизате — каза капитан Килпепер и веднага забеляза как по лицето на биолога се изписа разочарование.

— Но, капитане...

— Не.

Килпепер погледна към хълмистата ливада. Тревата, изпъстрена с червени цветя, изглеждаше все така тучна както преди два дни, когато кацнаха. Вдясно от ливадата имаше гора в кафяви тонове, отрупана с жълти и оранжеви цветове. Вляво се простираше редица от синьо-зелени хълмове, на един от които се виждаше водопад. Дървета, цветя — само красиви неща. Мястото безспорно беше хубаво и именно поради това у Килпепер се породиха подозрения. Опитът му от два брака и пет различни кораба го бяха научили, че под една прекрасна външност може да се крие какво ли не. А петнадесет години, прекарани в Космоса, бяха набраздили челото му и посребрили косата му, без да му дадат основание да промени убеждението си.

— Ето сводката с данните, сър — каза помощник-капитанът Морена, като му подаде няколко листа. Широкото, ъгловато лице на Морена издаваше киселото му настроение.

Килпепер долови шум от стъпки и шепот зад вратата. Това беше екипажът, който се бе събрал да чуе неговата заповед. Всичките искаха да излязат навън, страшно искаха. Килпепер хвърли бегъл поглед върху данните. Бяха същите като в последните четири доклада: атмосфера — годна за дишане, без опасни микроорганизми; брой на бактериите — 0; радарната снимка — чиста; съществуване на животински видове в близката гора; отсъствуват енергийни явления. На няколко мили в южна посока е установено наличието на голяма метална маса, вероятно планина, богата на желязо. Набелязана е за по-нататъшно проучване.

— Добре — каза Килпепер обезсърчен. Данните го обезпокоиха. Знаеше от личен опит, че обикновено във всяка планета има нещо не наред. И си струваше труда това нещо да се открие в началото, преди да са станали скъпоструващи злополуки.

— Можем ли да излезем, сър? — попита Морена, късата му четвъртита фигура бе чинно изпъната. Килпепер почти усещаше как

екипажът чака със затаен дъх зад вратата.

— Не зная — каза Килпепер и се почеса по главата, опитвайки се да измисли убедителен довод, за да откаже отново. Сигурно нещо недобро се крие тук. — Добре — каза той най-сетне. Поставете пълна охрана. Четири души да слязат. Никой да не се отдалечава на повече от осем метра от кораба. — Трябваше да ги пусне. Той щеше да предизвика бунт, ако не ги пусне.

— Слушам, сър — каза помощник-капитанът и се втурна към вратата.

— Значи и научната група може да слезе — каза Симънс, пъхнал ръце в джобовете си.

— Разбира се — каза Килпепер уморено. — Ще дойда с вас. В края на краищата можем да се жертвуваме за науката.

Въздухът на безименната планета ухаеше, след като толкова време бяха дишали спарения, многократно използван въздух в кораба. Бризът, идващ от планините, бе лек и освежителен. Капитан Килпепер поемаше с наслада свежия въздух. Четирима души от екипажа се разтъпкваха наоколо и вдишваха пресния въздух с пълни гърди. Изследователите стояха заедно, чудейки се откъде да започнат. Симънс се наведе и отскубна стръкче трева.

— Странна трева — каза той и издигна стръкчето срещу слънцето.

— Защо? — попита капитан Килпепер, приближавайки се до него.

— Вижте. — Стройният биолог издигна стръкчето по-високо. — Съвършено гладка повърхност. Няма никакъв признак за клетъчна формация. Чакай да видя. — Той се наведе над едно червено цвете.

— Хей, имаме си гости! — Един от екипажа на име Флин беше първият, който забеляза местните обитатели. Те излизаха от гората и тичаха в тръс през ливадата към кораба.

Капитан Килпепер погледна към кораба. Прислугата на оръдията беше на поста си, готова за стрелба. Той докосна пистолета си за кураж и зачака.

— Ето ти работа — промълви Арамик. Като лингвист на кораба той разглеждаше приближаващите се същества с професионален

интерес. Останалите просто зяпаха.

Водеше ги същество с шия на жираф — два и половина метра дълга и с къси, дебели крака като хипопотам. Имаше весел израз на лицето си. Кожата му беше виолетова, изпъстрена с големи бели точки. Следваха го пет малки животни с чисто бяла козина, на ръст колкото териери, с тържествен вид на бухали. Най-отзад вървеше едно дебело, червено малко същество със зелена опашка, дълга най-малко пет метра.

Те спряха пред хората и се поклониха. Настъпи дълга пауза, после всички се разсмяха. Смехът изглежда послужи за сигнал. Петте малки животни скочиха на гърба на хипо-жирафа, боричкаха се няколко секунди кой да се качи на раменете на другия и след това застанаха неподвижни като отбор акробати.

Хората им ръкопляскаха възторжено. Дебелото животно веднага се изправи на опашката си.

— Браво — изкрещя Симънс.

Петте космати животни скочиха от гърба на жирафа и започнаха да танцуват около прасето.

— Ура — извика Морисън, бактериологът.

Хипо-жирафът тронаво се преметна презглава, падна на едното си ухо, изправи се на крака и направи дълбок поклон до земята.

Капитан Килпепер смръщи вежди и потърка ръцете си една о друга. Опитваше се да открие причината за това поведение.

Местните обитатели започнаха да пеят. Звуците бяха странни, но личеше, че има някаква мелодия. Няколко секунди пяха в унисон, след което се поклониха и започнаха да са премятат по тревата.

Екипажът продължаваше да им ръкопляска. Арамик беше извадил бележника си и записваше набързо звуците.

— Достатъчно — каза Килпепер и се обърна към екипажа. — Качвайте са вътре. — Те го погледнаха укорително. — Нека видят и останалите — каза капитанът. — Мъжете неохотно влязоха в кораба. — Предполагам, че искате да ги изследвате по-обстойно — обърна се Килпепер към учените.

— Разбира се — отвърна Симънс. — Никога не сме виждали подобно нещо.

Килпепер кимна и се върна на кораба. Други четири души от екипажа минаха покрай него.

— Морена — извика Килпепер. Помощник-капитанът се появи на мостика. — Заеми се да разбереш каква е тази метална маса. Вземи си помощник и поддържай постоянна радиовръзка с кораба.

— Слушам, сър — каза Морена с широка усмивка. — Нали са дружелюбни, сър?

— Да — каза Килпепер.

— Прекрасен малък свят — каза помощник-капитанът.

— Да.

Морена отиде да си вземе уредите.

Капитан Килпепер стана и се опита да отгатне какво са крие зад тази приятна гледка.

Той прекара по-голямата част от следващия ден в сравняване на новополучените данни. Късно привечер остави молива и излезе да се поразходи.

— Може ли за минутка, капитане? — попита Симънс. — Искам да ви покажа нещо в гората.

Килпепер промърмори по навик, но последва биолога. Самият той бе заинтригуван от гората. Съпровождаха го трима местни обитатели. Тези три приличаха на кучета, само цветът на козината им бе различен — на червени и на бели резки, като ментови бонбони.

— Сега — каза Симънс, едва сдържайки нетърпението си, когато влязоха в гората. — Огледайте се и вижте какво необикновено има тук, а?

Килпепер започна да разглежда. Дърветата бяха с дебели дънери и се намираха на голямо разстояние едно от друго. Разстоянията бяха толкова големи, че можеше да се види през тях следващата поляна.

— Ами — каза той — човек не може да се загуби тук.

— Не е това — каза Симънс. — Хайде, какво още?

Килпепер се усмихна. Симънс го беше довел тук, защото му бе необходим слушател, а той бе по-добър слушател от улисаните в работа колеги и биолози.

Зад тях трите същества скачаха и играеха.

— Няма храсти под дърветата — забеляза Килпепер, като навлезе няколко метра по-навътре. Лози с нацъфтели разноцветни цветове се виеха по стволовете. Оглеждайки се наоколо, Килпепер видя как една птица се стрелна покрай главата на едно от кучетата и отлетя. Птицата беше златисто-сребриста на цвят.

— Още ли не забелязвате нищо странно? — попита Симънс нетърпеливо.

— Само цветната гама е необичайна — каза Килпепер. — Има ли нещо друго?

— Погледнете дърветата.

Клоните бяха натежали от плодове. Те висяха на гроздове, всички на долните клони в зашеметяващо разнообразие от цветове,

форми и големини. Някои приличаха на грозде, други на банани, трети на дини, на...

— Много различни видове, може би — каза Килпепер наслуки, без да е сигурен, че това именно има предвид Симънс.

— Различни видове! Вижте! Има поне десет различни вида, които растат на един клон.

Килпепер се приближи до дървото и видя, че това беше вярно. На всяко дърво имаше учудващо многообразие от плодове.

— Но това е просто невъзможно — каза Симънс. — Не е в моята област, разбира се, но мога със сигурност да твърдя, че всеки плод е отделен и различен вид. Те не са различни стадии от развитието на един и същи вид плод.

— Как обяснявате това? — попита Килпепер.

— Не е моя работа да го обяснявам — засмя се биологът. — Но някой нещастен ботаник ще види зор да го обясни.

Обърнаха се и тръгнаха обратно.

— Какво търсихте тук? — попита Килпепер.

— Аз ли? Правих антропологични проучвания между другото. Искях да открия къде живеят нашите приятели. Нямах късмет. Няма пътеки, сечива, просеки, нищо. Дори пещери няма.

Килпепер не се изненада, че биологът прави кратко антропологично проучване. Не беше възможно да се вземат представители на всички науки на такава експедиция. Запазването на живота беше от първостепенна важност — затова им трябваша преди всичко биолог и бактериолог. След това идваше езикът. Обаче и познания по ботаника, екология, психология, социология, както и по всяка друга наука можеха да бъдат много ценни.

Когато се върнаха при кораба, видяха че осем-девет птици се бяха присъединили към животните — или туземците, които бяха заобиколили кораба. Птиците бяха също ярко оцветени: на точки, на резки, на петна. Нямахше нито една с кафяв или сив цвят.

Помощник-капитанът Морена и Флин вървяха с усилие през младата гора. Спряха в подножието на един малък хълм.

— Трябва ли да го изкачваме? — попита Флин, като въздъхна. Големият фотоапарат на гърба му тежеше много.

— Малката стрелка показва, че трябва — Морена посочи циферблата. Индикаторът сочеше наличие на метална маса точно на върха.

— Космическите кораби трябва да носят и автомобили — каза Флин, като се наведе напред, за да запази равновесие при изкачването.

— Да. Или камили.

Над тях червени и златисти птици ту се спускаха, ту се издигаха, цвърчейки весело. Бризът полюляваше високата трева и шумолеше през листата и клоните на близката гора. Зад тях вървяха две от местните същества. Приличаха на коне, само че козината им беше зелена на бели точки.

— Като в някакъв дяволски цирк — каза Флин, докато един от конете подскачаше в кръг около него.

— Да — каза Морена.

Стигнаха върха на хълма и започнаха да слизат. Изведнъж Флин спря.

— Погледни!

В подножието на хълма се издигаше тънък строен стълб. Проследиха с поглед височината му. Върхът му се губеше в облаците. Забързаха надолу, за да го проучат. Гледан отблизо, стълбът беше помасивен, отколкото им се стори отначало. „Почти шест метра в диаметър“ — пресметна Морена. Реши, че е направен от стоманена сплав поради сиво-синия му цвят. „Но каква стомана — запита се той — може да поддържа стълб с такъв размер.“

— На каква височина мислиш, че са тази облаци? — попита Морена.

Флин изви врат.

— Господи, трябва да са на половин миля. Можа би миля. Пилонът не се виждаше от кораба, защото е бил скрит в облаците и поради сиво-синия цвят, който се сливаше с небето.

— Просто не мога да повярвам — каза Морена. — Питам се какво ли е налягането върху това нещо.

Те гледаха със страхопочитание огромната кула.

— Е, по-добре да направя няколко снимки — каза Флин. Той свали фотоапарата си и направи три снимки на кулата от шест метра разстояние. След това направи снимка с Морена за сравнение на големината. Останалите три снимки направи на горната част на кулата.

— Какво мислиш, че е това? — попита Морена.

— Остави големите мозъци да решат — каза Флин. — Това ще ги подлуди. — Той взе фотоапарата на гръб. — Сега май пак ще трябва да бухаме пеша. — Погледна към кафявите и зелени коне. — Защо ли пък да не поюзда малко?

— Опитай се, та да си счупиш глупавата глава — каза Морена.

— Тук миличък, хайде ела тук — извика Флин. Един от конете се приближи и клекна до него. Флин се покачи на гърба му много предпазливо, но щом като го възседна, той се ухили на Морена.

— Само да не счупиш апарата — каза Морена, — че е държавна собственост.

— Мило момче — каза Флин на коня. — Добро момче. — Конят се изправи на крака и се усмихна.

— Ще се видим в лагера — каза Флин и насочи коня към хълма.

— Чакай един момент — каза Морена. Погледна мрачно към Флин, после повика другия кон. — Хайде, приятелю. — Конят коленичи и той се покатери на гърба му.

Няколко минути яздиха в кръг, за да знаят как ще върви ездата. Конете се управляваха само чрез докосване. Широките им гърбове бяха учудващо удобни. Една от червено-златистите птици долетя и кацна на рамото на Флин.

— Е-хей, това се казва живот — извика Флин, потупвайки лъскавата козина на своя кон. — Ще се надбягвам с вас до лагера.

— Дадено — отвърна Морена.

Но конете им се движеха ходом въпреки непрестанните подканвания.

Килпепер беше приклепнал пред кораба и наблюдаваше как работи Арамик. Лингвистът беше търпелив човек. Сестрите му винаги са подчертавали неговото търпение. Колегите му го хвалеха, това негово качество по времето на преподавателската му кариера студентите високо ценяха. Сега той черпеше от шестнадесетгодишния си запас от търпение.

— Пак ще опитам — каза Арамик с най-спокоен глас. Той прелисти няколко страници на „Езиков подход към извънземни същества с интелигентност втора степен“ — наръчник, написан от самия него — и намери търсената диаграма. Посочи страницата на животното до него, което приличаше на невъобразима кръстоска между североамериканска катерица и огромна панда. С едното си око то гледаше диаграмата, а с другото блуждаеше безцелно.

— Планета — каза Арамик, като сочеше диаграмата. — Планета.

— Извинявайте, капитане — каза Симънс, — искам да поставя рентгеновия апарат тук.

— Разбира се — каза Килпепер, като се отмести, за да направи място на биолога да постави апарата си.

— Планета — каза Арамик отново.

— Елам весел холам крам — каза катерицата-панда доволно.

Имат език, дявол да го вземе! Звуците, които те издаваха, със сигурност значеха нещо. Сега въпросът беше само да се намери обща езикова база. Дали са усвоили простите абстракции. Арамик остави книгата и посочи с пръст катерицата-панда.

— Животно — каза той и зачака.

— Накарай го да стои мирно — каза Симънс, нагласяйки на фокус рентгеновия апарат. — Така. Сега още няколко.

— Животно — повтори Арамик обнадеждено.

— Ийфул бийфул бекс — рече животното.

„Търпение — повтаряше си Арамик наум. — Никога не падай духом. Бъди весел, създай си положителни емоции.“ Той взе друг наръчник, който се наричаше „Езиков подход към извънземни същества с интелигентност първа степен“. Намери това, което търсеше, и остави книгата настрана. Усмехнат, той вдигна единия си пръст.

— Едно — каза той.

Животното са наведе напред и подуши пръста.

Мрачно усмихнат, Арамик вдигна още един пръст. После още един. Два. Три.

— Хуугелекс — каза изведнъж животното.

Двугласна? Тяхната дума за един?

— Един — каза той отново, като размахваше същия пръст.

Животното започна да пее: „Севеф хевеф драм...“ Спря и погледна наръчника, чиито листа се разтваряха зад гърба на езиковеда, който с необикновено търпение се въздържаше да не го удуши.

Когато Морена и Флин се върнаха, Килпепер бе озадачен от техния доклад. Накара да проявят бързо снимките и ги проучи внимателно.

Колоната беше кръгла и гладка и очевидно фабрично произведена. Всяка цивилизация, която може да издигне подобно нещо, може да им причини големи неприятности. Но кой е издигнал колоната? Във всеки случай не глупавите животни около кораба.

— Казваш, че връхът е скрит от облаците? — попита Килпепер.

— Да, сър — каза Морена. — Този проклет стълб трябва да е висок една миля.

— Върни се отново там — каза Килпепер. — Вземи радарен апарат и камера за инфрачервени лъчи. Направи снимка на върха на колоната. Искам да зная колко е висока и какво има на върха. Бързо!

Флин и Морена напуснаха мостика. Килпепер все още гледеше мокрите снимки, после ги остави. Разходи се из лабораторията на кораба, обзет от смътна тревога. Тази планета бе необяснима и това го безпокоеше. От горчив опит Килпепер беше разбрал, че всяко нещо има своето обяснение. Ако не го откриеш навреме, ще си изпатиш.

Морисън, микробиологът, беше дребен тъжен човек. В момента той изглеждаше като продължение на микроскопа, в чийто окуляр се взираше.

— Открихте ли нещо? — попита Килпепер.

— Открих липсата на нещо — каза Морисън, като се изправи и замига. — Открих отсъствието на страшно важно нещо.

— Какво именно? — попита Килпепер.

— Направих проби на цветята — отвърна Морисън, — на пръстта, на водата. Нищо определено още, но дръжте се да не паднете от това, което ще ви кажа.

— Държа се. Какво е?

— Няма ни грам бактерии на тази планета.

— А? — каза Килпепер, защото не може да измисли нищо друго. Той не смяташе, че това съобщение е чак толкова сензационно. Но бактериологът се държеше, като че ли е съобщил, че подпочвеният слой на планетата се състои от сто процента зелено сирене.

— Точно така. Водата в потока е по-чиста от дестилиран спирт. Почвата на тази планета е по-чиста от стерилизиран скалпел. Единствените бактерии са тези, които ние донесохме. И те са умъртвени.

— Как?

— Въздухът на това място съдържа три бактерицидни фактора, които съм открил, а вероятно има още десетина, които не съм открил. Същото е с почвата и водата. Тази планета е стерилна!

— Е, какво? — каза Килпепер. Той не можеше да оцени пълния смисъл на съобщението. Все още го тревожеше стоманената колона. — Какво означава това?

— Радвам се, че ме запитайте за това — каза Морисън. — Да, наистина се радвам, че ме попитайте. Това значи просто, че тази планета не съществува.

— Хайде де!

— Точно така. Не може да има живот без микроорганизми. Тук липсва цял един сектор от жизнения цикъл.

— За нещастие, тя съществува — Килпепер посочи наоколо. — Имате ли други теории?

— Да, но първо искам да свърша тези проби. Ще ви кажа един факт и може би сам ще си го изтълкувате.

— Казвайте.

— Не можах да открия нито едно късче скала на тази планета. Това не е точно по моята специалност, разбира се, но тук трябва да се занимаваме с всичко. Освен това се интересувам от геология. Няма никъде камъни, нито парчета от скали. Най-малкият камък е около седем тона, изчислил съм го.

— Какво значи това?

— А, и вие също се чудите вече? — усмихна се Морисън. — Извинявайте, но искам да приключа тези проби преди вечеря.

Малко преди залез бяха приключени рентгеновите снимки на животните. Още една изненада очакваше Килпепер. Морисън му беше казал, че планетата не може да съществува. Сега Симънс настояваше, че и животните не съществуват.

— Погледнете само тези снимки — каза той на Килпепер. — Виждате ли някакви органи?

— Не разбирам много от рентгенови снимки...?

— Няма нужда да разбирате. Вижте само. — Снимката показваше няколко кости и един-два органа. На някои от снимките имаше следи от нервна система, но в повечето случаи животните изглеждаха безструктурни.

— Вътрешната им структура не е достатъчна дори и за най-примитивния организъм — каза Симънс. — Такова опростяване е невъзможно. Няма нищо, което да наподобява на бели дробове или сърце. Няма кръвообращение. Няма мозък. Само слабо развита нервна система. Органите, които имат, просто нямат никакъв смисъл.

— И вашето заключение е...

— Че тези животни не съществуват — каза Симънс, изпаднал в много добро настроение. Харесваше му идеята. Ще бъде забавно да напише изследване за несъществуващо животно.

Покрай тях мина Арамик, ругаейки тихо.

— Някакъв успех с техния език? — попита Симънс.

— Не — извика Арамик. След това лицето му пламна. — Извинявайте. Правих тестове чак до степен на интелигентност СзВВ.

Това е класът на амебите. Никакъв отклик.

— Може би им липсва въобще мозък? — предположи Килпепер.

— Не. Умението им да правят номера показва известно ниво на интелигентност. Те имат някакъв вид език и определени ответни реакции. Но те не обръщат внимание на нищо. Само песни знаят да пеят.

— Мисля, че ние всички имаме нужда от вечеря — каза Килпепер. — И може би една-две глътки от старото уиски.

Старото уиски се наливаше доста изобилно на вечерята. След като изпиха по две-три чаши, учените се отпуснаха достатъчно, за да обмислят някои възможности. Систематизираха фактите:

Първа точка. У местните обитатели — или животни — нямаше признаци за съществуване на вътрешни органи, на репродуктивна или отделителна системи. Съществуват поне тридесетина вида, без да се броят птиците, и все нови и нови се появяваха всеки ден. Същото беше и с растенията.

Второ. Планетата беше учудващо стерилна и действуваше, за да се запази от микроби.

Трето. Местните обитатели имаха език, но очевидно не можеха да го предадат на другите. Нито пък те можеха да научат друг език.

Четвърто. Нямаше скални отломки или камъни наоколо.

Пето. Имаше огромна стоманена колона, издигаща се на височина поне половин миля; точната височина щеше да се определи, когато се направят новите снимки. Въпреки че нямаше признаци за техническа цивилизация, металният стълб е очевидно продукт на такава цивилизация. Някой го е изработил и поставил тук.

— Като съберем всичко това, какво се получава? — попита Килпепер.

— Аз имам една теория — каза Морисън. — Изящна теория. Искате ли да я чуете?

Всичките се съгласиха освен Арамик, който все още се питаше защо не може да научи езика на местните обитатели.

— Според мен тази планета е изкуствено направена. Трябва да е така. Никакъв живот не може да се развива без бактерии. Тя е

направена от свръхраса, същата, която е поставила стоманения стълб там. Те са я построили за тези животни.

— Защо? — попита Килпепер.

— Ето, тук започва красивата част на теорията — каза Морисън замечтано. — От чист алтруизъм. Погледнете местните обитатели. Щастливи, игриви. Напълно са лишени от агресивност, нямат никакви порочни навици. Не заслужават ли те своята планета? Един свят, където могат да се веселят и играят в едно вечно лято?

— Това е прекрасно — каза Килпепер, опитвайки се да прикрие усмивката си, — но...

— Тези същества служат, за да напомнят на всички минаваща раси — продължи Морисън, — че хората могат да живеят в мир.

— Тази теория има само един недостатък — каза Симънс. — Животните никога не са могли да еволюират по естествен път. Нали видяхте рентгеновите снимки?

— Вярно. — Мечтателят поспори малко с биолога и изгуби спора. — Може би те са роботи.

— Такова обяснение съм повече склонен да приема — каза Симънс. — Според мен цивилизацията, която е построила стоманената кула, е създала и тези животни също. Те са слуги, роби. Те може би мислят, че ние сме техните господари.

— Къде ли са отишли истинските им господари? — попита Морисън.

— Как, по дяволите, да знаем? — каза Симънс.

— И къде ли живеят тези господари? — попита Килпепер. — Никъде не забелязахме нищо прилично на селище.

— Те са толкова напреднали, че не се нуждаят от машини или къщи. Те живеят направо с природата.

— Тогава защо им са слуги? — попита Морисън безжалостно. — И защо са построили кулата?

* * *

Тази вечер бяха готови новите снимки на стоманения стълб и учените ги изучаваха с любопитство. Той беше висок почти една миля

и върхът му бе скрит в гъсти облаци. На края на върха се намираха две издадености, дълги по 2,5 метра и поставени под прав ъгъл.

— Прилича на наблюдателна кула — каза Симънс.

— Какво ли могат да следят от такава височина? — попита Морисън. — Само облаци се виждат.

— Може би ги интересуват облаците — каза Симънс.

— Отивам да спя — заяви Килпепер, напълно отчаян.

* * *

Когато Килпепер се събуди на следващата сутрин, нещо не беше в ред. Облече се и излезе навън. Имаше нещо неосезаемо в атмосферата. Или може би това впечатление се дължеше само на неговите нерви?

Килпепер поклати глава. Вярваше в предчувствията си. Те обикновено означаваха, че той подсъзнателно е завършил някои разсъждения.

Всичко около кораба беше нормално. Животните бяха навън и се разхождаха отпуснато наоколо. Килпепер се втренчи в тях и тръгна край кораба. Учените бяха подхванали отново работата си, опитвайки се да разрешат загадките на планетата. Арамик се мъчеше да научи туземния език от едно сребристо-зелено животно с тъжни очи. Животното изглеждаше необикновено апатично тази сутрин. То едва отваряше уста и не обръщаше внимание на Арамик.

Килпепер си помисли за Цирцея. Може би животните са хора, превърнати в зверове от някой зъл магьосник? Отхвърли фантастичната идея и продължи.

Екипажът не беше забелязал никаква промяна. Всичките вкупом се бяха отправили към водопада, за да поплуват. Килпепер нареди на двама души да направят микроскопски анализ на стоманената кула. Тя го безпокоеше повече от всичко останало. Другите учени изглежда не се вълнуваха от нея и Килпепер смяташе това за естествено. Обущарят да си гледа обущата. Езиковедът е длъжен да придава най-голяма важност на езика, докато ботаникът мисли, че ключът на планетата се намира в дърветата, отрупани с различни плодове.

А какво мислеше той? Разни идеи минаваха през главата му. Той реши, че това, което му липсва, е една работна хипотеза, нещо, което да обедини всички забелязани явления. Каква теория би могъл да приложи? Защо няма никакви бактерии? Защо няма никакви скали? Защо? Защо? Защо... Килпепер чувствуваше, че обяснението беше сравнително просто. Той почти го виждаше, но не съвсем. Седна на сянка до кораба, подпря се на него и се замисли.

Към обяд Арамик, езиковедът, се приближи до него. Започна да хвърля книгите си една подир друга по стената на кораба.

— Владейте си нервите — каза Килпепер.

— Предавам се — каза Арамик. — Онези животни не ми обръщат никакво внимание сега. Едва говорят. И престанаха да правят циркаджийските номера.

Килпепер стана и отиде при животните. Явно бе, че те бяха съвсем отпаднали. Едва пристъпяха, сякаш бяха гладували дълго време.

Симънс стоеше до него и си водеше записки в един малък бележник.

— Какво им стана на вашите малки приятели? — попита Килпепер.

— Не зная — каза Симънс. — Може би са били толкова развълнувани, че не са спали миналата нощ.

Подобното на жираф животно изведнъж седна. Бавно се изтърколи на едната си страна и замря.

— Това е странно — каза Симънс. — За първи път виждам да лягат така. — Той се наведе над падналото животно и опипа пулса му. След няколко секунди се изправи. — Няма признаци на живот — каза той. Две от по-малките с лъскава черна козина се строполиха на земята. — Боже господи — каза Симънс, втурвайки се към тях. — Какво им става сега?

— Мисля, че разбирам какво става с тях — каза Морисън, излизайки от кораба с посивяло лице. — Бактериите.

— Какво говориш?

— Капитане, чувствувам се като убиец. Мисля, че ние убихме тази нещастни животни. Спомняш ли си, аз ти казах, че няма следа от

никакъв микроорганизъм на тази планета. Помисли си колко много сме донесли със себе си. Бактериите излизат от нашите тела и влизат в тези животни, които нямат никакви съпротивителни сили.

— Но нали ти каза, че във въздуха имало бактерицидни фактори?
— попита Килпепер.

— Очевидно те не действуват достатъчно бързо. — Морисън се наведе и започна да разглежда едно от малките животни. — Сигурен съм в това.

Останалите животни край кораба падаха едно след друго и лежаха съвсем неподвижни. Капитан Килпепер се огледа тревожно наоколо. Един член на екипажа тичаше задъхан към него. От косата му се стичаше вода от плуването във вира край водопада.

— Сър — каза той запъхтян. — При водопада животните...

— Зная — прекъсна го Килпепер. — Извикай останалите да се връщат!

— Това не е всичко, сър — добави младежът. — Водопадът, знаете ли... водопадът...

— Хайде, изплюй камъчето!

— Спря, сър, водопадът спря да тече.

— Доведи хората тук!

Младежът хукна обратно към водопада. Килпепер се огледа наоколо, без да знае какво търси. Кафявата гора беше спокойна. Прекалено спокойна. Той почти бе налучкал ключа на мистерията. Килпепер усети, че постоянният, лек бриз, който духаше, откакто бяха кацнали, беше спрял.

— Какво по дяволите става тук? — каза Симънс обезпокоен.

Тръгнаха обратно към кораба.

— Не се ли смрачава? — прошепна Морисън. Беше ранен следобед, но слънцето изглеждаше помръкнало.

Членовете на екипажа бързо се връщаха от водопада, целите мокри. По заповед на Килпепер те влязоха вкупом в кораба. Учените останаха прави, гледайки смълчаната земя.

— Какво ли сме им направили? — попита Арамик. Той потръпна при гледката на падналите животни.

Мъжете, които изследваха кулата, се връщаха, тичайки из високата трева надолу по хълма, сякаш самият дявол беше по петите им.

— Какво има сега? — попита Килпепер.

— Този проклет стълб, сър! — извика Морена. — Върти се. Стълбът, тази маса, висока една миля, от невероятно твърд метал се върти.

— Какво ще правим? — попита Симънс.

— Качвайте се обратно в кораба — процеди през зъби Килпепер. Той почувствува как отговорът придобиваше форма. Необходимо му беше само още едно-единствено доказателство. Още едно.

Животните се изправиха на краката си. Червено-сребристите птици започнаха да летят отново, махайки криле високо във въздуха. Хипо-жирафът се изправи, изцвили и побягна. Останалите животни го последваха. От гората лавина от странни животни се изсипа на ливадата. Те с всички сила бягаха на запад, далеч от кораба.

— Качвайте се в кораба! — извика внезапно Килпепер. Това беше достатъчно. Сега той вече знаеше и само гледаше да успее да отведе кораба далеч в Космоса навреме.

— Побързайте, дявол да ви вземе! Включете двигателите! — крещеше той на слисания екипаж.

— Но уредите ни са разпръснати по тревата — каза Симънс. — Не виждам защо е нужно...

— На оръдията! Готови за стрелба! — изкрещя капитан Килпепер, изблъсквайки учените към входа на кораба.

Изведнъж на запад се появиха дълги сенки.

— Капитане, ние още не сме довършили нашите проучвания...

— Късмет ще имате, ако останете живи — каза Килпепер, когато те влязоха в кораба. — Още ли не сте разбрали? Затворете люка! Да са затворят плътно всички отвори!

— Заради въртящата се кула ли? — попита Симънс, като се препъна в крака на Морисън в тесния коридор на кораба. — Допускам, че има някаква свръхчовешка раса, която...

— Тази въртяща се кула е ключът на планетата — извика Килпепер, тичайки към мостика. — Тя навива планетата и целият тукашен свят — животни, реки, вятър — всичко се движи. — Набързо перфорира на лентата орбитата, по която трябваше да излети корабът. — Затегнете коланите! — заповяда той. — Помислете сами. Място, където всякакви видове чудесни плодове висят по дърветата, където няма бактерии и болести, нито дори остри камъчета да нараниш пръстите на краката си. Свят, изпълнен с чудесни, забавни, кротки

животни. Където всичко е създадено, за да ти достави удоволствие. Площадка за игра!

Учените се втренчиха в него.

— Кулата е ключ. Пружината на планетата се е била развила, когато ние направихме непозволеното си посещение в тази забранена зона. Сега някой отново навива планетата. — Навън сенките се простираха на стотици метри през зелената ливада.

— Дръжте се! — каза Килпепер и натисна копчето. — Мога да се забавлявам с животните-игралки, но не искам да срещна децата, които играят тук; а особено не ми се иска да се запозная с родителите им.

Разказът е публикуван в списание „Космос“, брой 8 от 1983 г.
Илюстрации: Никифор Русков

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.